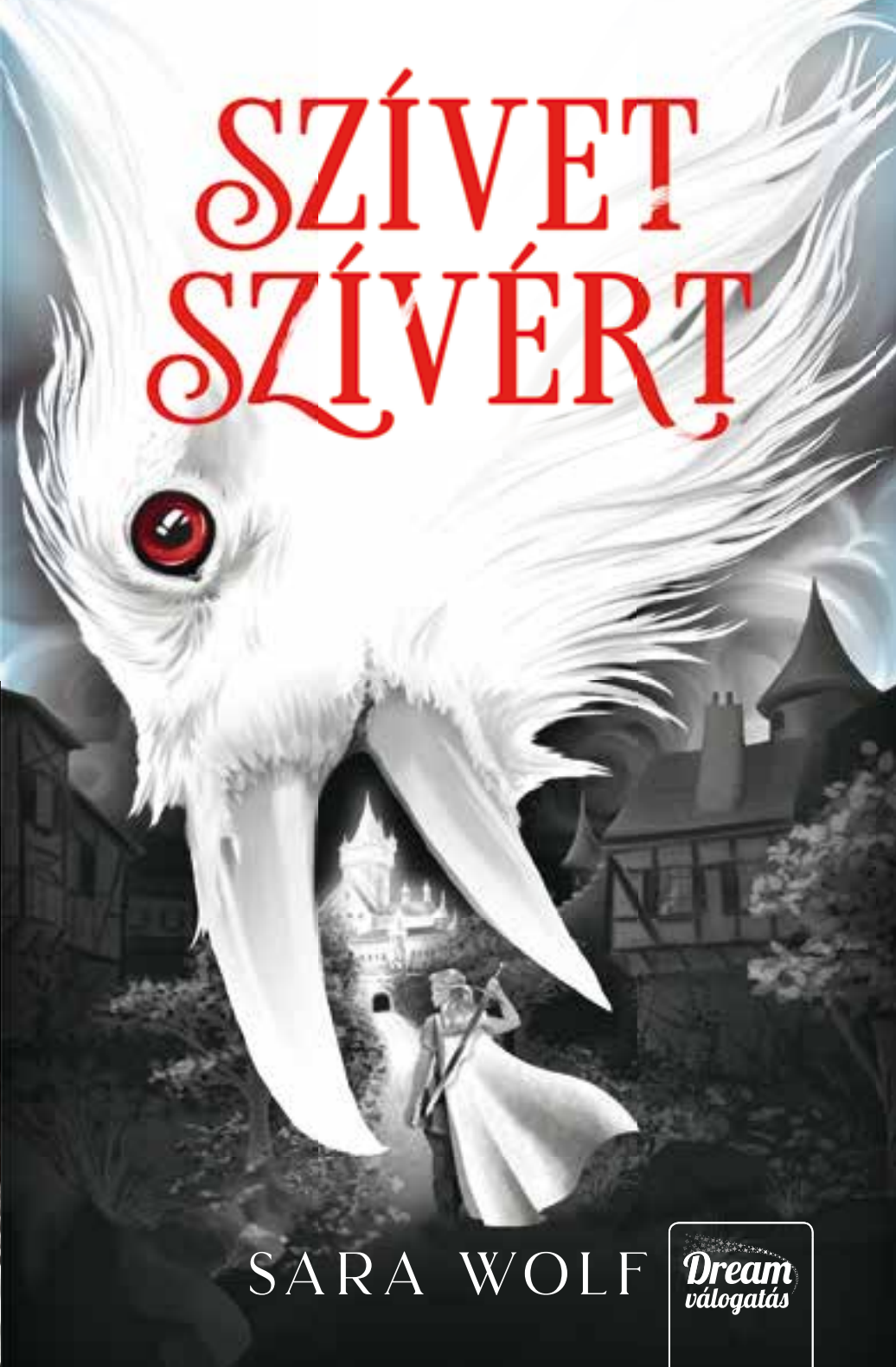

SZÍVET SZÍVÉRT

A large, detailed illustration of a white phoenix with a single red eye. The phoenix's beak is open, holding a sword. The background is dark and atmospheric, featuring a castle with a tall spire and a knight in a white cape and armor standing in front of it. The overall style is fantasy and dramatic.

SARA WOLF

Dream
válogatás

Zera egy boszorkány halhatatlan katonájaként kénytelen élni. Nightsinger egy szelencében tartja Zera szívét, így a lány hiába szeretne szabadulni a helyzetből, kérdés nélkül szolgálnia kell őt.

Egészen addig, amíg Nightsinger meg nem kéri, hogy hozza el egy herceg szívét a sajátjáért cserébe. De van egy feltétel: ha lelepleződik a királyi udvarban, akkor Nightsinger inkább elpusztítja Zera szívét, mint hogy végignézzék, ahogy a boszorkányokat gyűlölő nemesek megkínózzák.

Lucien d'Malvane koronaherceg pont annyira utálja az udvart, amennyire az szereti őt – a tanárai félnek kijavítani a hibáit, és minden nő az ő kegyeit keresi. Senki nem mer szembeállni vele – Lady Zera érkezéséig. Zera nem foglalkozik az udvari protokollal, fel van vágva a nyelve, féktelen, és a herceg vérét akarja. Nem kell sok idő hozzá, hogy a büszke herceg is az ő szívét vegye célba.

A lány, akinek nincs vesztenivalója, és a fiú, akinek mindene megvan, veszélyes macska-egér harcba kezd.

A győztes elnyeri a vesztes szívét. Szó szerint.

© Terrence C. Jones

SARA WOLF az Oregon állambeli Portlandben él, ahol nem érik a nap sugarai. Amikor éppen nem könyvet ír, olvasással tölti az idejét vagy süteményt süt, és közben véletlenül porig égeti a házat, vagy a macskáinak grimaszol, akik nagyra értékelik ezt. Több könyve is szerepelt a New York Times sikerlistáján.

Tudj meg többet a könyvről:

www.sarawolfbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Magával ragadó és egyedi! Sara Wolf Szívet szívért című regényében olyan világot teremtett, amelyhez hasonlóval még egy könyvben sem találkoztam. Az olvasók rögtön beleszeretnek Zera karakterébe. Zerának nincs szíve, de nem szívtelen, sőt, neki van a legnagyobb szíve ebben a történetben.” NEW YORK TIMES

„A szerző teremtette világ tele van mágiával, szerelemmel és küzdelemmel, boszorkányokkal és aljas gonosztevőkkel. Végtelenül izgalmas!”

AS TOLD BY MICHELLE BLOG

„Sara Wolf friss hang a fiatal felnőtteknek szóló könyvek között, karakterei mindig gondolkodásra és nevetésre késztetnek. Ez a Szívet szívértben is így van!”

GOODREADS

„Ebben a könyvben a szerző mágikus, a középkort idéző világot hozott létre, ahol emberek és boszorkányok háborúban állnak egymással. A karakterek, a cselekmény, az elegánsan szemtelen hangnem, a politikai cselszövések, az érzelmek és a konfliktusok mind mesteri módon vannak megírva és történetté szöve.” AMAZON

„A Szívet szívért karakterei gyilkos, szívra-
bló boszorkányok és pimasz nemesek, de a
mágia és a kardok is fontos szerepet kap-
nak. Mindezt pedig a szerző egyéni hang-
vétele és szarkasztikus humora koronázza
meg.”

MYBOOKACADEMY

Dream
válogatás

SARA WOLF

SZÍVET SZÍVÉRT

— részlet —

1

AZ ÉHEZŐ FARKAS ÉS A FEKETE RÓZSA

CAVANOS KIRÁLYA. SREF FÉNYTELEN, merev szemekkel bámul rám. Tekintete, mint a dög körül köröző hollóé – türelmes. Vár. Várja, hogy mikor jön el az óvatlan pillanat, amikor elárulom magam, mert akkor azonnal felfal. Egy pillanatra elgondolkodom azon, hogy elmondjam neki, az emberhús egyáltalán nem jóízű. Aztán eszembe jut, hogy honnan tudhatnám, hiszen közönséges emberlányok nem esznek embert. És nem férkőznek be csalárdul királyi udvarokba.

Közönséges, gondolom magamban. Viselkedj úgy, mintha teljesen átlagos, egyszerű lány lennél. Rebegtesd a szempilládat. Ne vess úgy, mintha egyetlen gondolat sem kavarogna a fejedben. A Régi Isten fogát, honnan a lángoló túlvilágból tudhatnám, hogyan viselkednek az egyszerű lányok?

A többi lány biztosan észreveszi. Hárman vagyunk, három lány cukormáz-rózsaszín ruhában, Sref király trónszéke előtt térdepelünk. Fátyol takarja arcunkat. Megszólítanám őket, de éppen azzal vagyunk elfoglalva, hogy sűrű, drága csipkékben az aranyba öltözött nemes férfiak pillantásai alatt fulladozunk.

Legalább is a másik két lány. Én inkább magamban nevetek azon, ahogy mesterkélt mozdulattal oldalra hajtják gyönyörű fejüket, és ajkukat csücsörítik. Játékuk neve: Legyél Vonzóbb, Mint A Melletted Álló Lány. Születésük óta erre tanította őket az anyjuk.

Az én anyám nem sokat tanított nekem azon kívül, hogy hogyan kell meghalni.

– Mind szépek vagytok, mint a rózsabimbó – szólal meg végre a király. Arca szépen öregedett. Acélkék szeme köré ráncokat vág a viselt méltóság. Mosolya azonban nem ér el a szeme sarkáig, jelezve, hogy csak félig őszinte. Idős, nagy hatalmú és unatkozik – ennél veszélyesebb elegyet elképzelni sem tudok.

– Köszönöm, felség! – mondja a két lány egyszerre, én pedig gyorsan utánzom őket. Magamban elneveztem őket. Charm és Grace. Az egyik bájos, a másik kecses. Charm és Grace csak a márványpadlóra mer nézni, semmi másra. Az én tekintetem cikázik, szemem mohón pásztázza a nemes urak ruháinak dús selymeit és a fenséges kőoszlopokba vésett arany kígyókat. Három év a sötét erdőben egy boszorkány szolgálatában mohóvá teszi a szemet mindenre, ami nem fa vagy szarvasürülék. Nem merem felemelni a fejemet, mert félek, hogy nem válna javamra, ha feltűnnék valakinek. De látom Kilissa királyné és fia lábát. A koronaherceg Lucien d’Malvane, Tollmount-Kilstead főhercege, a Tűzben Született, a Fekete Sas... tucatnyi neve van, mindegyikre csak kapkodja a fejét az ember. Ha van valami, amit a királyi udvarban eltöltött egy napom alatt megtanultam akkor az az, hogy minél több neve van valakinek, annál kevesebb feladatot végez valójában. Még csak a herceg cipőbe bújtatott nagylábujjait láttam, de már tudom, hogy teljesen hasznavehetetlen.

És ha elérem, amit el kell érnem, hamarosan szívtelen lesz.

– Üdvözöllek benneteket, illusztris udvarunk legújabb tagjait! – mondja Sref király.

Hangja harsogó, de a királyi méltóság kifejezéseként, nem szenvedéllyel zeng.

– Köszönöm, felség! – mondja Charm és Grace megint egyszerre, én pedig hangról hangra visszhangzom ugyanezt. Kezdek ráérezni, mi az illem és az elvárás – mindenkinek mindent köszönni kell és szépnek kell látszani. A palotába bejutni talán nem is olyan nehéz.

A király után Kolissa királynő szirupos hangja szól.

– Remélem, hölgyek, tovább erősítik családjaik jó hírnevét, és méltón képviselik e nagyszerű nemzet fennkölt ideáit.

– Köszönöm, felség! – válaszolunk kórusban.

Hallom, hogy a királyné suttog. Mély hang válaszol, szintén suttogva, aztán a királyné hangja egy kicsit erősödik, de még mindig annyira halk, hogy csak mi hárman halljuk, akik a trón előtt térdelünk.

– Kérlek, mondj valamit, Lucien!

– Semmi értelme nem lenne, anya. Tudod, hogy mindig is ódzkodtam az értelmetlen dolgoktól.

– Lucien...

– Nagyon jól tudod, hogy gyűlölöm ezt az idejétmúlt ceremóniát. Nézz rájuk... Csak a családjuk miatt vannak itt. Épeszű lány nem tenné ki magát ennek a megalázó szemlének – jelenti ki a koronaherceg. Hangjában olyan gyűlölet csikordult, hogy önkéntelenül összereztem. Egyáltalán nem hasonlított apja gondosan érzelemmentes és anyja émelyítően negédes hangjára. A visszafogott nemes urakkal ellentétben a koronaherceg érzelmei izzanak a felszín alatt. Nem tanulta meg, hogyan lehet teljesen elrejtetni az érzéseit mások elől. Még nem.

– Ez hagyomány – győzködi a királyné. – Most pedig mondj nekik valamit, különben esküszöm...

Székreccsenés visszhangzik a márványpadlón, a herceg ránk parancsol:

– Álljatok fel!

A két lány kecses, mint a hattyú; elegáns mozdulattal felcsippentik terjedelmes szoknyájukat és felállnak. Kis híján elkáromkodom magam, amikor ugyanezt teszem, és majdnem elesek a díszes cipőmben. Megjegyzés egykori énemnek: négy nap gyakorlás egyáltalán nem elég ahhoz, hogy az ember lánya megtanuljon járni egy pár szalagos halálos csapdában. Fel nem foghatom, hogyan képes Charm és Grace ilyen könnyedén lépdelni ezekben a topánkában. De azt tudom, hogy miért pirolnak el.

A hercegre nézek. A trónemelvény felső lépcsőjén áll előttünk. A lépcsőt leszámítva is magas; olyan magas, mint egy igazi harcos. Ezüst mellényes teste karcsú, bársonyköpönyeggel borított válla széles. Erős izmai feszülnek. Egy év? Nem, talán két évvel idősebb, mint az én kortalan testem. Tizenhat évesnek látszom. Egyértelmű, miért nevezik Fekete Sasnak: haja sötétebb a holló fekete tollazatának színénél; homlokából hátrasímítva, mintha a szél fújta volna, hátul derékig érő varkocsba fonva. Arca olyan, mint az apjáé lehetett fiatal korában: büszke, markáns orr, határozott arcél, olyan magas arccsont, hogy a méltóságteljeség mellett önteltséget is sugároz. Bőre is olyan, mint az apjáé: napcsókolta tölgy. Szeme azonban az anyjáéhoz hasonlít: szúrós, sötét vas, egészen pontszerűre élesedő pupilla. Ízig-vérig büszkeség és komor sötétség. Teljes szívből, minden porcikámmal gyűlölöm... Gyűlölöm, hogy aki ilyen nagy hatalmat és vagyont örökölhet, ennyire szép férfi. Bárcsak púpos és ragyás lenne! Bárcsak tésztaképu és vizenyős tekintetű lenne! A világ persze eleve igazságtalan. Ezt megtanultam akkor, amikor a szüleimet megölték.

Azon a napon, amikor szörnyeteggé tettek.

Mellettem a lányoknak szinte csorog a nyála a vágyakozástól, én pedig minden igyekezettel unottnak szeretnék látszani. Idefelé jövet sokkal szebb fiúkat láttam. Tucatnyit. Százszámra járkálnak nála szebbek. Rendben, elismerem, csak

egyét láttam, ő is festőmodell volt a művésznegyedben, de ez nem számít, mert amint Lucien herceg megvető hangon élénk dobja a következő szavakat, a halvány vonzalom utolsó maradéka is kiszáll belőlem.

– Az udvarhölgy nem pusztá dekoráció – szól mennydörgő hangon. – Az udvarhölgy jövőnk édesanyja, utódaink példaképe. Az udvarhölgynek legyen esze a két füle között, ahogy mindannyiunknak. Mert mit ér a szépség cél nélkül? Csak anynyit, mint egy vázányi virág, ami, ha elhervadt, eldobandó.

A legbölcsebb polydiszkuszok által írt könyvekből tudom, hogy a bolygó gömbölyű, hogy a Nap körül kering, és hogy tőlünk keletre és nyugatra, a leghidegebb területeken mágneses pólusok vannak, és hiszek a bölcseknek, de azt semmiképpen nem tudom elhinni, hogy a bolygó még egy ilyen arrogáns alakot hordana a hátán, mint Lucien herceg.

A nemes urak visszafogottan kacarásznak, de gyorsan elhallgatnak, amikor Sref király felemeli a kezét.

– Ők a Tavaszmenyasszonyok, hercegem – magyarázza a király nagy türelemmel. – Nemesi származású hölgyek. Sokat tanultak és gyakoroltak, hogy itt lehessenek. Több tiszteletet érdemelnek.

Valaki éppen szidalmazásban részesül, gondolom tompa, monoton hangulatban. Lucien herceg éles pillantást vet a királyra.

– Igenis, felség!

Teljesen nyilvánvaló a megvető tónus abban, hogy „felségnek” szólítja az apját. *Nem is tudod, milyen szerencsés vagy, herceg, gondolom, hogy egyáltalán van apád ebben a kegyetlen világban.*

– De – folytatja a herceg az egybegyűlteket felé fordulva – gyakran feltétel és gondolkodás nélkül egyenlőséget vonunk a nemesi származás és a tiszta gondolkodás, józan ítélőképesség közé.

Tekintetével a termet pásztázza; a nemesek most először hang nélkül hallgatják. Legalábbis beszédhang nélkül. A csoszogás, a köhécselés fülsiketítően kínos. Nem régóta vagyok itt, de felismerem a herceg tartását. Ugyanolyan, mint a fiatal farkasok tartása, akik szembeszállnak a farka felnőtt tagjaival. A koronaherceg a nemeseket kószolgatja, és a király ujjperceinek elfehéredéséből, a királyné rémült arckifejezéséből ítélve veszélyes játékot játszik.

– Üdvözljük a Tavaszmenyasszonyokat, ahogy azt a Régi Isten királyai tették – szól a herceg széles mozdulattal körbe mutatva. – Tegyük fel nekik egy-egy kérdést, amelyből nemcsak kellemük, de jellemük is kivilágozható!

A nemesek zaklatottan suttognak. A három küllős ezüst félkör jele feltűnően leng a város minden épületén. Azt jelzi, hogy Ventis városában Kavar uralkodik, az Új Isten. Harminc éve Kavar nevében vívták a Naptalan Háborút; a Régi Isten követőit lemészárolták, maradékukat kiűzték Ventis területéről. Szobraikat ledöntötték, templomait lerombolták. Ha valaki a Régi Isten valamely hagyományát követni merészeli, az halál fia. A király ezt pontosan tudja... ezért gyorsan kiigazítja a fia szavait.

– A Régi Isten királyai sok tekintetben tévedésben voltak, de ők rakták le azokat az alapokat, amelyeken ez az ország nyugszik és virágzik. Ők építették az utakat, a falakat, a gátakat... ez mind a Régi Királyok műve. Ha ezeket eltörölnénk, az a történelem és az igazság elleni bűn lenne. Egyetlen utolsó régi hagyományt tartsunk meg itt ma; szabaduljunk meg méltósággal ezektől az idejétmúlt formalitásoktól.

Szép mentés volt. Nem kell nemesembernek lenni ahhoz, hogy ezt belássuk. Lucien herceg sértődöttnek tűnik, hogy apja nyugtatni próbálja a nemeseket, de bosszúságát jól titkolja. Visszafordul felénk.

– Válaszolja meg a következő kérdést legjobb képességeik szerint, miközben felemelitek fátylatokat! Mit ér a király?

A csend hosszú pillanata következik. Szinte hallom, ahogy a mellettem álló lányok gondolatai örülten zakatolnak; csikorgva forognak az észkerekek. A nemesek egymás között sugdolóznak, nevetgélnek, kacarásznak és szemöldöküket felvonva pillantanak ránk. A király értéke felbecsülhetetlen. Mást, ennél kevesebbet mondani örültség lenne. A levegőben lóp sűrűségű megvetés és gúny terjeng. Végigfut a hátamon a hideg.

A következő pillanatban Charm emeli fel fátylát. Köhécsel. Szólni készül. Megszólal.

– A király értéke... egy millió... nem! Egy trillió aranypénz. Nem... hét trillió!

A nemesek nevetése egyre harsányabb. Charm céklavörösre pirul.

– Bocsásson meg, felség! Apám nem tanította meg nekem a számokat. Csak hímzésre és hasonló dolgokra taníttatott.

Sref király jóságosan mosolyog.

– Semmi gond, nemeskisasszony. Nagyon kedves válasz volt.

A herceg nem szól, arca rezzenéstelen. Grace-re mutat. Grace térdet hajt és felemeli fátylát.

– A király értéke mérhetetlen – feleli tiszta, csengő hangon.

– Olyan magas, mint a Tollmount-Kilstead-hegység legmagasabb csúcsa és olyan széles, mint délen a Végtelen Ingovány. Értéke nagyobb, mint amilyen mély a Görbe-óceán legmélyebb, legsötétebb zuga.

A nemesek ezúttal nem nevetnek. Valaki halkán tapsolni kezd, a taps elterjed.

– Nagyon ékesszóló válasz – szól a király.

A lány nagyon önelégültnek tűnik; megint térdet hajt, és reményteljes pillantást vet Lucien hercegre. A koronaherceg még komorabban néz maga elé.

– Te, idétlen – mutat rám. – Te mit mondasz?

Sértése fáj, de csak egy pillanatig. Persze, hogy idéetlen vagyok hozzá képest. Mindenki az lenne. A nyakamat tenném rá, hogy csak a szobájában lévő tükörben látott saját alakját nem tartja idéetlennek.

Állom a tekintetét, bár a bőrömet égeti, mint a Nap tüze. Szinte tapintható az irántam való gyűlölete; érzik a mellettem álló lányok, és érzik a teremben tartózkodó nemesek is. Semmit nem vár tőlem, senkitől nem vár semmit; abból látom ezt, hogy még ki sem nyitottam a számat, a herceg tekintete máris elhomályosul a megvetéstől.

Semmi újra nem számít. Ezért teljesen újat kell mondanom.

A lehető leglassabban emelem fel a fátylamat.

– A király pontosan annyit ér, mint egy szem krumplics.

Csend van. Egy pillanattal később sokkhullám söpör végig a termen: fakadó lélegzetek, élénk suttogás. A celeon örök megragadják alabárdjukat, macskaszemszerű szemük össze-szűkül, farkuk örülten csapkod. Bármelyikük félbe tudna tépni, olyan könnyen, mint a papírt, de nem hálnék meg. Csak kiderülne, hogy Szívetlen vagyok, boszorkány szolgája. Az egész nemesi udvar számára nyilvánvaló lenne. Ez pedig lényegesen rosszabb annál, mintha belső szerveimet a márványpadlóra ontják. A boszorkányok a Régi Isten imádói, és az emberek ellen harcoltak a Naptalan Háborúban. Mi vagyunk az ellenség.

Én vagyok az ellenség, olyan nemes lány álarca alatt, aki éppen valami nagyon sértőt mondott a királyra abban az ostoba reményben, hogy magára vonhatja így a herceg figyelmét.

A királyné melléhez emeli a kezében tartott zsebkendőt. Nyilvánvaló, hogy sértőnek találta szavaimat. A király felvonja a szemöldökét. A herceg azonban mosolyog. Olyan lassú és pazar mosoly, hogy alig veszem észre, hogy kialakult. A következő pillanatban a koronaherceg arca szinte önfeledten vidám. *Nagyon jóképű, gondolom magamban. Illetve elég jóképű, ami-*

kor éppen nem utálatos kutyaszar. Szelídebb arckifejezést ölt, torkát köszörüli.

– Hajlandó vagy ezt bővebben kifejteni, vagy a vártömlőbe vettesselek ezért a nagy nyilvánosság előtt tett felségsértő kijelentésedért?

A celeonok előbbre lépnek, szívem helye megremeg. A herceg az én ízlésemhez képest túlságosan élvezzi a gondolatot, hogy a vártömlőbe dobhat engem. Felszegem államot, vigyázok, hogy vállam a lehető legszélesebben álljon, arcom közömbös legyen. Erős. Vagy jó benyomást teszek itt ma, vagy éles nyelvem miatt halok meg. Ilyen egyszerű.

Csakhogymégsem olyan egyszerű.

Mert én nem tudok meghalni.

Mert a mellettem álló lányokkal ellentétben én nem azért vagyok itt, hogy jó benyomást tegyek a királyra, és királyi férjet találjak, vagy apámnak udvari pozíciót szerezzek.

Lucien koronaherceg szívéért vagyok itt.

Nem átvitt értelemben, hanem nagyon is szó szerint. Bár képletesen könnyebb lenne, ugye? Abban a kevés emlékemben, ami emberi léteimből megmaradt, benne van az is, hogy könnyű a fiúkat magunkba bolondítani. Hamar szerelmesek lesznek belénk. Csak néhány bók kell és szempilla-rezegtetés és egy-két mélyebben dekoltált ruha, és úgy alakítjuk a férfiembert, ahogy az agyag formálódik a kézben. De én a mellkasában lüktető szervéért jöttem, és csellel vagy erővel, de az enyém lesz. Ahhoz, hogy közel kerülhessek hozzá, és feladatomat végre tudjam hajtani, el kell nyernem a bizalmát. A herceg idiótákra és talpnyalókra számít. Az ellenkezőjét kell adnom. Az kell, hogy én legyek a szellem és a ragyogás, a gyémánt tör az ő áporodott nemes életében.

– Az ország közrendű emberei számára – folytatom – egy szem krumpli jelentheti a különbséget az egész téli éhezés és aközött, hogy kibírják tavaszig. Egy szem krumpli az életet je-

lenti. Egyetlen szem krumpli maga a megszentelő kegyelem. A király népének, a falvakban élőknek nincs semmi drágább egy szem krumplinál.

A teremben halk, surrogó morajlás hömpölyög. A nemesek arcán látható, mennyire összezavarodtak ettől a választól. Biztos vagyok benne, hogy fogalmuk sincs, milyen az éhezés. De én éheztem, amióta az eszemet tudom.

Még egyszer a herceg szemébe nézek. Ő is össze van zavarodva, de másként, mint a tömeg. Úgy néz rám, mintha még nem látott volna embert, mintha egy polydiszkusz őrizne engem, ritka példányt egy hűvös pincében további vizsgálódás céljából. Tekintete már nem unott, az unalom helyét furcsa, másfajta döbbenet veszi át. Félre kéne néznem, nem rá, szerénynek és félénknek kellene látszanom, de semmi ilyesmit nem teszek. Szememmel szentesítem a határozott szavakat, amiket szám nem tud kimondani.

Nem vagyok virág, amit szeszélyed szerint el lehet taposni, éhes farkas. Vadász vagyok, rád vadászok, íjam felajzva, lövésre kész. Szívetlen vagyok, olyan teremtmény, akik elől a néped harminc éve rémülten menekült el.

A leghalványabb, legmohóbb vigyort engedem el feléje.

Ha okos lennél, te is menekülnél előlem.

A királyné mosolyogva szorítja meg a király karját, a király nevet. Egyáltalán nem visszafogottan vagy szelíden nevet; ebben a nevetésben a zabolátlan vidámság élei villannak meg. Ahogy rám mosolyog, egy nagyon-nagyon rövid pillanatra tíz évvel fiatalabbnak látszik a koránál.

– Hogy hívnak, okos kis Menyasszony?

Az eszem azt mondja – *Zera, más nevem nincs, szüleim kereskedők, arcukat már kezdem elfelejteni. Árva vagyok, tolvaj, rossz regények és finom sütemények nagy kedvelője, és az Éjszírén nevű boszorkány bejegyzett tanonca. Ő küldött ide engem azzal a feladattal, hogy fiatok szívét szakítsam ki a mellkasából.*

De nem ezt mondom, hanem bizonytalan mozdulattal tédet hajtok, és mosolyogva zúdítom rájuk hazugságomat.

– Zera Y’shennria, vagyok, felség. Unokanővérem Quin Y’shennria, a Y’shennria és Ravenshaunt házak úrnője. Köszönöm, hogy meghívást kaptam.

Köszönöm, és sajnálom.

Már amennyire egy szörnyeteg sajnálni tud.

Ö*t nappal korábban.*
Leszúrtak.

Ez sajnos nem újdonság nekem.

– Kavar agyarára! – káromlom az Új Isten nevét, azzal kezemet hátracsavarva kitapintom a tör nyelét. – Ez volt a kedvenc ruhám!

Egyik pillanatban az erdei úton tartok hazafelé, a másikban vasra tűznek, mint egy falusi disznót. Megjegyzem magamban, hogy ezt az éjszakát életem legjobb éjszakájaként jegyezzem fel nem létező naplómba.

A nyurga alak, aki leszúrt előttem áll. Sötét, csuklyás köpönyeg fedi arcát és testét. Fogalmam sincs, ki ez az alak, de túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy ember legyen, és túl magas ahhoz, hogy a föld alatt élő fakó bőré Allanthas fajhoz tartozzon. A szőrbojtos végű, suhogó kék fark elárulja. Teljes bizonyossággal kijelenthető, hogy celeon orvgyilkos. A celeonok macskaszerű lények; észjárásuk gyors, a kezük pedig még gyorsabban eljár.

– Mi az? Csak ott állsz?! – kérdezem lihegve. Ujjaim elérik az ingvállamon lecsorgó síkos vérpatakot. – Ha meg akarsz ölni, ennél gyorsabban csináld!

– Nem vagy halott – mordul a celeon.

Hangjuk mindig simulékony, de érdes; mint a kavicságyon húzott selyemlobogó hangja. Szeme aranylón villan csuklyájának sötétjéből.

– A megfigyelés és a fiatal lányok ledöfésének mestere egyedül jár éjszaka! – mondom erőltetett mosollyal. – Megtiszteltetés. Meghajolnék előtted, de a törpenge, amit voltál szíves a hátamba döfni, ezt egy kissé megnehezíti.

– A szívedet érte. Halottnak kéne lenned.

– Szeretném azt mondani, hogy te vagy az első férfi, aki ilyen romantikus szavakat mond nekem. – Sikerül annyira kinyújtóznom, hogy elérem a tör markolatát, és hirtelen mozdulattal kihúdom. Az égető fájdalom tompa sajgássá csillapul. – Sajnos azonban... hivatásos tolvaj vagyok, nem pedig hivatásos hazudozó. – Rámutatok a véres törrel. – Tíz másodperced van megmondani, hogy ki küldött. A celeon bérgyilkos nem olcsó, vagyis egészen biztos, hogy nemesember a megbízód. Ezúttal melyiket hoztam ki a sodrából?

Farka moccan. Biztos jel. Azon gondolkodik, hogyan növelhetné a távolságot kettőn között és hogyan menekülhetne el.

– Kilenc – kezdek visszaszámolni.

A hármas telehold ragyog felettünk; a vörös ikrek között csillagpor ösvény húzódik, a kék óriás duzzadt, mint a világitóbogár tora. Csodálatos fénybe vonják az erdőt és az erdőn át vezető Csontok útját. Rengeteg időm van megcsodálni a látványt, mert a celeon a hallgatást választja.

– Nyolc – folytatom a visszaszámlálást. – Az a hölgy volt, akinek griffmadaras zászlaja van és szép hintója? *Hálásnak* kellene lennie nekem, hogy megszabadítottam attól a smaragd tiarától. Szörnyen nem illett az arc- és hajszínéhez.

Még mindig nem szól egy szót sem. Fehér hollóraj repül el felettünk. Leszállnak a közeli fenyőkre, onnan nézik a jelenetet könyörtelen, engesztelhetetlen vörös szemükkel. Uralkodok magamon, nem tör ki rajtam a hisztéria. Legkevésbé sem hi-

ányzik, hogy egy boszorkányraj végignézze ezt. Nem szeretek közönség előtt dolgozni.

– Ide figyelj, te jó celeon! – mondom, azzal a tört egyik kezemből a másikba veszem, nagyon hegyes csúcsát szemlélem. – Leszúrtál engem. De képes vagyok ezt neked megbocsátani. Sokan leszúrnak, és közülük minden másodikkal jó barátságba kerülök. A temetésükre is elmegyek. Persze én rendezem a temetésüket. Egyedül. Az erdőben. Csak én, a hullájuk és egy ásó. De ezek apró részletek. Jut eszembe: öt. Attól, hogy ékesszólóan beszélgetek veled, az idő még fogy.

A celeon lehajtja a fejét, előreugró kék szemöldöke ráncolódik a grimasztól. Füle hosszú, vékony, egyenes, nincsenek rajta látható lyukak. A celeon úgy néz ki, mint a nagymacskák, feltéve, ha a macskák egyben gyíkok is, vékonyak és hátrahajló lábakon járnak.

– Soha nem adom ki a megbízóimat! – hördül fel végül.

– Rossz válasz! – felelem csengő hangon, azzal elhajítom a tört, egyenesen a lába közé célzok, farkát a földhöz szegezem. Üvöltve dől a puszta földre; megbénítja a legérzékenyebb testrészét ért szűrő fájdalom. A celeon ötször erősebb és gyorsabb lehet, mint az ember, de nekik is megvannak a gyenge pontjaik. Küzd, hogy kiszabadíthassa magát. Odamegyek hozzá, pontosan a terpeszbe tárt lábai közé lépek, és lehajlok hozzá úgy, hogy szemünk egy vonalban legyen. Rettegő aransárga szemében látom magamat. A szeme akkora, mint egy pénzérme, ovális pupillája kitágul, ahogy közelebb hajlok, és ujjaimmal megpöccintem szőrös homlokát.

– És éppen ezért kéne farokpáncélt viselned, mint mindenki másnak, te ostoba.

– Hogyan?! – kérdi lihegve. Pofája résnyire nyitva, alig látom veszélyes metszőfogait. – Egy ilyen dobás... Ki vagy te?

– A megbízód nem mondta meg? Cöcc cöcc cöcc. Mintha azt akarnák, hogy meghalj. Nagyon nem szeretném, ha valóra válna az óhajuk.

Lehajolok, kihúzom a tört a farkából. Így megszabadulva a celeon eliszkol mellőlem, el az úton, gyorsabban, mint felfoghatnám. Lila, vérző nyúlványát markolja.

– Zera vagyok – kiáltok utána. – Éjszírén boszorkány második Szívetlen Szolgája. Ha adhatok egy életvezetési tanácsot: soha többé ne tedd a lábad a Csontok útjára... De ha mégis megtennéd, hozz egy új ruhát! Tartozol nekem eggyel!

A fákon a fehér hollók nevetni kezdenek. Zajvihar. A celeon előbb rájuk néz, aztán rám. Hegyes pofája vicsorba rándult. Elbiceg. Tudja, kik ezek a hollók, és mint minden celeon, gyűlöli őket. Miután teljesen eltűnt, letörlöm a pengéről a vörös és kék vér elegyét. Hátamban a fájdalom élesen sugárzik.

– Kavarrohaszameg, ez nagyon fáj!

Így, hogy az adrenalinlöket hatása elmúlt, minden mozdulat kínszenvedés.

– Mit mondtam az Új Isten nevének jelenlétemben való használatáról, Zera? – kérdi az egyik fehér holló, azzal a lábam elé reppen. Emberi hangon szólt.

– Csak gyógyíts meg! – pihegek. – Kérlek, ne oktass ki!

– Tartsd tiszteletben a kéréseimet! – mondja a holló.

– Hát nem mindig azt teszem? Azért tartod a szívemet abban a szörnyű öblös üvegben... hogy engedetlenség egyetlen pillanatra se fordulhasson elő. – A holló türelmes. Mindig az. Végül felsóhajtok.

– Hát, jó. Kavar bűzlik. Ámen.

– Zera.

– Ha meggyógyítasz, tízoldalas fogalmazást írok arról, hogy a Régi Isten milyen sokkal több dolog felett uralkodik. Kérlek! Meghalok!

– Ezen a héten már harmadszor – szól a holló vontatott hangon.

– És összességében már negyvenhetedszer! Tudtad, hogy az emberek ezt szerencsétlen számnak tartják? Mindenféle komisz betegséget hoz a gabonájukra, ha jól sejtem. Azért.

– Már megint a falut kémlelted? Mondtam, hogy ne menj túl közel...

– Gyorsan! – kiáltok fel. – Mielőtt itt penészedek meg!

Madársóhajjal szusszan, körülugrálja a testemet. Ha ügyesen próbálok felmászni egy nagyon magas fára, és lábam törik, vagy okosan farkasverembe botlok, ahol az anyafarkas a kölykeit szoptatja, és cafatokra tépnek, általában magamtól, saját erőből meggyógyulok. Már ha saját erőnek lehet nevezni azt, hogy a boszorkány kandallóján álló öblös üvegben tartott szívem gyógyító erőt szív el az említett boszorkánytól. Ma azonban a boszorkány itt van velem. Érzem, hogy égő sebembe madártollvég szúr, és újabb adag heves káromkodást vagyok kénytelen lenyelni. A holló szavakat mond, de nem értem. Senki nem érti, csak ő és a Régi Isten, aki azzal felel ezekre a szavakra, hogy varázserőt ajándékoz a boszorkánynak. Vagy valamit. A boszorkányvarázslat működése számomra ismeretlen, de az eredmény nem. A fájdalom rögtön alábbhagy, furcsa érzés követi, ahogy a sebem bezárul, mint blúz varrása a varrónő kezében. Odakapok, ujjaim rögtön megtalálják a sérült részt. Csak sima bőrt és kelmefoszlánnyokat találok.

– Belehalnál, ha megkérnéd a Régi Istent, hogy hozza helyre a ruhámat is? – kérdezem, és nehezen, ügyetlenül, de talpra állok.

A holló felborzolja begyének tollazatát.

– Talán.

– Akkor kérd meg azonnal! – A holló csak pislog rám, ezért összecsapom két tenyeremet. Taps. – Gyerünk! Most!

– Az én halálom a te haláloed is. Hozzám vagy kötve, az én Szívetlen Szolgám vagy. Ezt te is pontosan tudod.

Felnyögök, leroskadok a nyirkos földút melletti fűbe.

– Nem élet az élet, ha nincs egy halom selyem- és szaténruhám, amiben szépen járhatok.

– Nem is a te ruhád volt! Loptad! – mutat rá a fehér holló.

– Szerinted miért szerettem annyira?

A holló megint bosszúsan szusszan. Fivérei és nővérei várják a fák tetején. Intek nekik.

– Megtiszteltetés, hogy találkozhatom önökkel, hölgyeim és uraim! Remélem, ma éjjel jól szolgál a varázserejük!

A holló a földről a vállamra ugrik, karmait bőrömbe vájja.

– Sikerült megtudnod, ki küldte rád az orvgyilkos Tajtékfajzatot?

Tajtékfajzat, így hívják a boszorkányok a celeont. Valamikor réges régen egy boszorkány varázsigéje rosszul sült el, és a varázsige hullámai egy kis északi kontinens fölé sodródtak. Ez a véletlen varázslat tette, hogy a celeonok vadállatból érző lényekké lettek. A celeonok többsége átoknak tartja, hogy érzéseik vannak és tudatuk; úgy gondolják, ezzel eltévelyedtek teremtett természetüktől, ezért vad szenvedéllyel gyűlölik a boszorkányokat.

– Itt, a harmadkorban celeonoknak nevezzük őket, Éjszirén. Ez nem olyan dühítően sértő nekik – magyarázom. – A kérdésedre a válasz: nem. Fogalmam sincs, ki küldte.

– Tűzönjáró – mutat Éjszirén egyik szárnyával egy másik boszorkány-hollóra – ...Tűzönjáró azt mondja, hogy az ő Szívetlen Szolgáját hasonlóképpen támadják. Névtelen orvgyilkosokat küldenek rá, de az orvgyilkosoknak nem mondják meg, hogy ki a célpont.

– Hogy *mi* a célpont – pontosítok.

– Valóban.

– Nem a boszorkányokat támadják?

– Ezúttal nem.

Államat vakargatom.

– Szóval valaki nagyon sok orvgyilkost fizet, Szívetlen Szolgákat akar megöletni. De nem mondják meg az orvgyilkosnak, hogy akit meg kell ölniük, az Szívetlen Szolga.

– Igen.

– Miért? És jelen gazdasági körülmények között ki engedhet meg magának ekkora pénzpocsékolást?

Éjszírén egyetlen vörös szemmel néz rám; ismerem ezt a nézést. Ez a fontos ügyekben *legyünk talányosak és titokzatosak diühítően hosszú ideig* tekintet. A boszorkányok szeretnek így nézni. Imádom azt a nézést... imádom utálni. Ennek természetesen semmi jelét nem adom, mert varázserővel megkötött ép-eszű rabszolga nem mutatja ki, hogy mit utál, különösen annak a boszorkánynak nem, aki teljesen a hatalmában tartja.

– Vissza kell mennem a gyűlésre – mondja végül. – Neked pedig haza kell menned. Megvannak a fűszernövények a vacsorához?

A kosárba mutatok, amit régen magam mögött hagytam. Tele van hóvirággal és bazsalikkal.

– Jó! – feleli Éjszírén, és erős, határozott szárnycsapásokkal felreppen. – Hagytam neked vacsorát. Próbáld meg ezúttal nem szétlőtyögtetni.

– Semmit nem ígerek meg! – felelem és nézem, ahogy csatlakozik a hollórajhoz.

Egyszerre emelkednek fel, minden mozdulatuk félelmetesen összehangolt. Kecsesen siklanak az égen. Éjszírén egyszer megpróbálta elmagyarázni nekem a boszorkánygyülekezetek lényegét. Csodálatra méltó értelmi képességeimnek hála, amit az egészből magérttettem, az a jószagú semmivel egyenlő. Úgy tűnik, csak és kizárólag hollóknak biztonságos gyülekezni Gyémánt Hold idején, vagyis akkor, amikor mindhárom hold teljes terjedelmében látszik. Tájékoztatják egymást erről-arról, va-

rázslatokat csereberélnek, de mivel a boszorkányok magányosan, rejtőzködve élnek, hogy távol tartsák magukat az emberekől, holló alakban gyűlnek össze. Képesek nagy távolságot repülni, és szavak nélkül, gondolatokkal érintkeznek. Külön áldás, hogy az átváltozásra képes boszorkányok állatalakjukban mindig természetellenes fehér színűek, különben senki nem tudná, hogy a közelben vannak.

A hollóraj eltűnt, végre megkönnyebbülten sóhajthatok fel. Hiába élek régóta a közelében, a varázslat gondolatától még mindig rosszul vagyok. Hiszen varázslat, sötét mágia köt a Szívetlen Szolgaságban töltött élethez.

Szívem helyére simítom a kezemet, a mellkasomban kongó ürességet hallgatom. Három év elteltével már alig emlékszem, milyen érzés volt, amikor még bennem dobogott a szívem. Melleg, rángató érzésre emlékszem, és ha elég mélyre nyúlok emlékezetemben, fájdalmat találok. Villámcsapásszerű fájdalom: hirtelen, éles, megsemmisítő. Világvége-fájdalom. Ha figyelek rá, a fájdalom csak nő. Ezért nem figyelek rá. Az erdőben bolyongok. És amikor a bolyongás már nem segít, köpönyeget és kopott álarcot öltök, és kirabolom a Csontok útján utazó gazdagokat. Ékszereket, ruhákat... bármit elveszek tőlük. Mindent, ami szép. Bármit, amit ha magamra veszek, segít újra embernek érezni magamat.

Felveszem a kosarat, benne a hóvirág és a bazsalikom. Visszaindulok az erdőbe; hagyom, hogy a fák árnyéka felfaljon. Gyönyörűek a fák a maguk komorságában, fenyőillatukkal, de egyben börtönöm rácsai. Ez az egyik nem éppen ideális körülmény, ami abból adódik, hogy Szívetlen Szolga vagyok. Nem mehetek messze attól a helytől, ahol a boszorkányom a szívemet tartja. Attól a bizonyos kandallópárkánytól legfeljebb másfél mérföldre távolodhatok el. Ha messzebb próbálok menni, a fájdalom szétszakít, és hasznavehetetlen, üvöltő, nyomorúságos lénné válok.

A közeli dombgerincről kíváncsi, tűzvörös róka figyel. Intek neki. Nem mozdul, mereven néz engem. Milyen figyelmes közönség! Nagyon ritka manapság. Köhécelek.

– Biztos vagyok benne, hogy ezen a ponton meg akarod kérdezni, hogy ugye gyűlölöm Éjszirént. Úgy értem, minden ép-eszű ember gyűlölné azt, aki a szívét a kezében tartja. Ez teljesen érthető... sőt, várható!

A róka üres tekintettel pislog rám.

– A válasz... – mondom ki hangosan, és felemelem az ujjamat, mintha polydiszkusz lennék, a róka pedig a tanítványom.
– A válasz: Igen. És nem. Mert az életben semmi sem egyszerű. Az élet őrjítő káosz és egymásnak ellentmondó érzelmek szövédéke.

A róka megint pislog. Felemelem két kezemet.

– Ne nézz rám! Barátkozz meg az istenekkel, ha ez annyira dühít!

A róka érthetően nincs annyira felindulva, mint én. Eloson a dombgerinc mögé, meg sem köszöni, hogy kegyes hangulatomban ilyen életigazságokat osztottam meg vele.

Magasabbra tolom a kosarat csípőmön, és felsóhajtok magamban.

– Állatokhoz beszélni úgy, mintha emberek volnának, akik megértenek... az tavaly volt, Zera. Próbálj kitalálni valami újat és érdekesebbet, amivel eltöltheted halhatatlanságod maradék idejét! Rendben? Talán valami olyasmit, amitől nem tűnsz teljesen örültnek!

Újra elindulok. A róka kérdésére... az én kérdésemre a válasz az, hogy nem hibáztatok Éjszirént, amiért elvette a szívemet, bármennyire is megviselte ez a testemet és eltorzította a lelkemet. Hogyan is hibáztathatnám? Megmentett a banditától, akik megölték a családomat, megmentett a halál sötétségétől, ezért szolgálom. Szörnyeteg vagyok, nem teljesen hülye. Tudom, hogy jótett helyébe jót kell várni. Nagyon, nagyon sokáig

kellett várni. Ez a fenséges erdő, szívem üres helye, az emlékek, hogy mit tettem... már három éve ebben vagyok. Nem sok mindenre emlékszem a halálom előtti időkből... erre egyetlen Szívetlen Szolga sem képes. Azok az emlékek elhalványodnak, amint a szívünket kitépik a mellkasunkból. De mindenre emlékszem abból, ami halálom idején történt. És utána. Várok és várok. És mint egy hűséges, borzalmas kutya, sötét hang szólal meg a fejemben.

Őt, szisszen rám. Olyan a hang, mintha kígyó pikkelyei siklanának éjféli füveken. **Őtöt öltél meg. Egy öregot, egy fiatalot, egyet, akinek nem volt bal szeme, egyet, aki nem üvöltött (egyszer sem), és egyet, akinek nem sokáig tartó hamis mosolya volt. Azt kívántad, hogy ez az utolsó férfi bárcsak ne halt volna meg olyan hamar. Hogy Éjszírén őt is Szívetlen Szolgává változtassa, megölhetetlenné, amilyen te vagy, őt is ítélje örök szenvedésre, mint téged...**

Lehet, hogy nincs szívem, de gyomrom van, és most éppen hevesen korog. Meggyorsítom lépteimet, mintha magam mögött tudnám hagyni, amit tettem. A fák elhajlanak előttem és összezárnak mögöttem; a külvilág számára átjárhatatlan ösvényt nyitnak nekem. Ágaik megborzoneknak, gyökereik remegnek, kérgük nyikordul az erőfeszítéstől.

Szívesen elrejtik Éjszírént. Velem ellentétben nekik volt választásuk, úgy döntöttek, csatlakoznak hozzá.

Az elmozduló fák és saját önsajnálatom között narancssárga tunikás szép fiatal fiú sétál.

– Nem ölted meg a celeont, Zera – néz rám vádlón.

A fiú testének körvonalait látni elég ahhoz, hogy a szörnyű hang elhalkuljon. Végre van valami, ami eltereli gondolataimat a múlttól. Lazán hátradobom a hajamat.

– Igen. Vagyis nem. Nem ölted meg. De sok minden van, amit nem teszek. Például nem viselek vörösésbarna ruhát, és

nem rajongok a kardokért. Hasonlóképpen nem gyilkolok ártatlan orvgyilkosokat.

A fiú csalódottan felhorkan. Fiatalabb nálam, és mindig is fiatalabbnak fog kinézni nálam. Illetve egészen addig, amíg Éjszírén felszabadítja a szívét, visszaadja neki, és akkor újra nővésnek indulhat. Göndör fekete haja mohazöld szemébe hull, bőre mély umbrabarna. Még babaháj van rajta. Teljes neve Cravil'Terin Maldhinna, apja Vasöklű Mald. A Végtelen Ingovány Warprince-e, az Éjszírén nevű boszorkány harmadik, és egyben utolsó Szívetlen Szolgája. Én azonban külön ragadványnevet adtam neki, amit kedvel és nagyra értékelt.

– Nézzenek oda, Crabby! – Odalépek hozzá, feje tetejét válamhoz mérem. – Örökre majdnem olyan magas vagy, mint én. Sosem leszel nagyobb.

– Essél verembe! – vág vissza nekem.

– Szívesen! – felelem, és megpaskolom a karját. – De előbb ennék valamit. Éjszírén azt mondta, hagyott ételt. Ettél már?

Tunikájának ujjába törli a száját, az anyag egy kicsit vöröses lesz szája nyomán.

– Nem sokat. De nem vagyok nagyon éhes.

– Ostobaság. Mi mindig nagyon éhesek vagyunk.

– Én nem! – Előre biccenti büszke állát. Csak egy éve Szívetlen Szolga, még mindig a lehető leggyerekesebb módokon küzd ellene, ahogy én is küzdöttem. – Most pedig válaszolj nekem! Miért nem ölted meg azt a celeont? Rád támadt.

Együtt lépdelünk, a fák utoljára nyílnak meg előttünk. Rikító lila gyűszűvirág és fekete csucsor sűrűje közt van a tisztás, rajta kerek kőház. Nem nagyobb, és nem is szebb, mint a falusi házak. A tető varázslattal érintett vászon, az tartja távol a sűrű esőt és havat a fejünktől. Vékony kémény pöfög füstöt a levegőbe. A kunyhó ablakai mögött vajsárga gyertya fénylik. Nem tudom, mi van ezen a tisztáson, de a világítóbogarak úgy

imádják, hogy az egész erdőben itt gyűlnek össze a legtöbben. Türkizkék fénnel halványan lüktető csomókban ragyognak.

– Nem kell mindennek meghalnia, ami rám támad, Crav – magyarázom türelmesen. Nem várom el tőle, hogy megértse. A Végtelen Ingovány népe az élet minden jelenségét a hadiszabályok szigorú rendje szerint ítéli meg.

– *Ahány sebem, annyi halott ellenségem* – idézi kedvenc mondását, amit mindenki ismer a Végtelen Ingoványon.

Felnevetek, és vérfoltos szoknyámat felkapva sietek fel a rejtett ajtóig érő néhány lépcsőn.

– Nem volt az ellenségem.

– Meg akart ölni téged – érvel Crav.

– Csak mert nem tudta, ki vagyok. Tudatlannak lenni nem bűn, Crabby; az gyógyítható betegség.

Félrehúszom az ajtó kárpitját. A házban mindig sűrű fűszernövény illat terjeng, az egyik fal mellett a kandallóban tűzlángok táncolnak. A szoba közepén folyami kövekkel kirakott verem van, benne egy feltépett őz. A halott állat üveges szemekkel néz egyszerre a semmibe és a mindenségbe. Amikor először léptem a házba, és egy hasonló szarvast láttam, arra gondoltam, hogy Éjszirénnek szörnyű ízlése van, egyáltalán nem ért a lakberendezéshez. Nagyon hamar rájöttem azonban, hogy ennek a szörnyű lakberendezési ízlésnek célja van... a Szívetlen Szolgáknak muszáj nyers húst enniük ahhoz, hogy életben maradhassanak. Pontosítok. „Életben lenni” ebben a vonatkozásban azt jelenti, hogy „továbbra is olyan érző lényként működni, amely akaratlagos cselekvésre képes.” Mert persze szörnyek vagyunk, ez nem vitás. De amíg nyers húst eszünk... kevésbé vagyunk szörnyek. Ez a fajta éhség az üres mellkasunkkal együtt jár, és úgy belénk fészkelte magát, mint egy gennytüsző. Sosem lakunk jól, örökké éhesek vagyunk. Amíg rendszeresen eszünk nyers húst, az éhség nem növekszik, nem terjesztheti el sötéttségét ereinkben, nem homályosíthatja el tudatunkat,

nem változtathat bennünket valami sokkal, de sokkal rosszabbá. Vadállatokká. Tomboló trollokká. Irtózatossá lényekké. Ezért bármennyire is szeretek lázadni minden és bármilyen hagyomány ellen, jó Szívetlen Szolga módjára fogyasztom az undorító szarvas-zsigereket. Minden nap ugyanabban az időben. Mert elmém épségét nagy becsben tartom.

Mert egyszer már láttam a bennem lakozó féktelen rémséget. És aznap megesküdttem, hogy soha többé nem engedem kiszabadulni onnan, ahol van.

Öt ember halt meg miattad, te visszataszító teremtmény...

Azzal hallgattatom el a sötét hangot, hogy kihasítok egy csík húst az őzből, és a kosaramból pár szál bazsalikomot szórok rá. Egyetlen falatban nyelem le, és igyekszem grimaszomat bájos mosollyá alakítani. Bár az éhség nem elégíthető ki étellel teljesen, legnagyobb megkönnyebbülésemre csillapodik.

A sarokban álló kőmedencében kezet mosok, és letelepszem egy ülőpárnára Crav mellé.

– Milyen volt a napod?

Morcosan pislog.

– Azt a celeont ha nem is ölted meg, legalább egy életre megnyomoríthattad volna.

– Köszönöm kedves kérdésedet, nagyszerű napom volt – felelem és felállok. – Hol van Peligli?

– Nem tudom. Talán alszik. Nem vagyok a dajkája.

– Peligli! – kiáltok fel a lépcső aljáról. – Kész a vacsora!

Előbb takarósuhogás hallatszik, aztán magas, csilingelő hangon:

– *Zera, Zera, Zera, Zera!*

Répavörös hajtömeg szalad le a lépcsőn, egyenesen a kamrába. Peligli felnéz rám. Ő Éjszírén első Szívetlen Szolgája. Négyéves, hófehér arca kipirult, éjfekete szeme csillog. Örömmel eszik. Hegyes, csipkézett, borotvaéles fogai lassan nőnek

apró ajkai között. Szabályozni tudjuk szörny-fogazatunk megjelenését, de minél éhesebbek vagyunk, ez annál nehezebb.

– Zera! Hazaértél! Hoztál ma valami csilivilit? – kérdi.

– Nem hoztam csilivilit. De sok szörnyűséget tettem, ezért a napom nem volt teljesen hiábavaló – felelem mosolyogva, és hüvelykujjammal kisimítok egy álomvivő lidércet a szeméből. Peligli a kezét nyújtja, ami azt jelenti, „vegyél fel!” Felveszem, csípőmhöz szorítom, és elindulok vele az őz felé.

– Szeretem a szörnyű dolgokat – jelenti ki.

– Nem, nem szereted!

– De igenis szeretem! – tiltakozik és rugdal, hogy azonnal tegyem le. Teljesítem a kívánságát, és nézem, ahogy ráveti magát a vacsorára. Pufók ujjával kivájja az őz szemét, úgy kapja be, mintha cseresznye lenne. Boldogan rág, evés közben szólal meg:

– A szörnyű dolgok édekesek!

– Érdekesek – igazítja ki Crav unott hangon.

– Ja! – Mosolyog rá Peligli vérfoltos fogaival.

Peligli teljes neve Peligli. Nem több, nem kevesebb. Cravot és engem Éjszirén azért változtatott szörnyeteggé, mert a halál torkában voltunk, Peligli azonban saját szabad akaratából lett azzá. Árva gyerek volt, Vetris utcáin tengődött a Naptalan Háború előtt. Amikor meglátta Éjszirént, a nyomába eredt, és soha többé nem hagyta el. Bár ő tűnik a legfiatalabbnak közülünk, már majdnem negyven éve Szívetlen Szolga. Határozottan állítja, hogy Éjszirén nem engedte őt harcolni a háborúban, ami nagy áldás. El nem tudom képzelni, hogy a háború jó lehetne egy gyerek tudatának... különösen mert harcolnia kellett volna.

Minden Szívetlen Szolga harcolt a Naptalan Háborúban, és ölték. Ez a dolgunk. Ezért létezőnk. A boszorkány... csak boszorkány. Egy egyedülálló személy, akinek varázsereje van. És mint kiderült, ha valaki a semmiből hatalmas tűzgolyókat va-

rázsol, és tetszése szerint bármilyen állatalakba átváltozik, sok ellenséget szerez magának. Vagy legalábbis az emberek félnek tőle. Mert az emberek mindentől félnek... a hatalmas tűzgyólyóktól különösen. Olyanok, mint a csecsemők, az egész bagázs.

Éjszírén polcára nézek. Kopott könyvek sorakoznak rajta; boszorkánykönyvek, a boszorkányok történetét és hasonló témákat taglalnak. Mindegyiket már vagy ezerszer elolvastam, mert egy hónap után borzalmasan unalmas tud lenni, ha csak azt nézed, hogyan szárad a sár a fák gyökerén. A könyvekből tudom, hogy a Szívetlen Szolgák csak azért vannak, hogy a boszorkányok katonái legyenek. Testőreik. Ágyútöltelékek, ha szépen akarjuk mondani. Ágyú azonban csak Pendronban van, és mindegyik folyton visszaüt, és ... tulajdonképpen bőrbe kötött bábok vagyunk. A boszorkány és az ellenségei között ingázunk. Miért ölné meg az ellenségeit a boszorkány saját kezűleg, ha erre a célra bevethet egy halhatatlan, bűbájjal irányított rab-szolgát?

Amikor Crav és Peligli együtt vannak, és nézem őket, mindig eszembe jut, milyen közel vannak ahhoz, hogy gyilkosok legyenek. Jobban szeretik Éjszírét, mint én... Túl fiatalok ahhoz, hogy megértsék: a gyerekrabló is emberrabló. Bármit megtennének érte, de nem hagyhatom, hogy az legyen belőlük, ami belőlem lett. Nem hagyhatom, hogy az a kis kéz véres legyen. Elűzők minden zsoldost, aki a boszorkányokra kitűzött vérdíjat akarja megszerezni. Elijesztek minden kíváncsi vadászt, aki túl messzire merészkedik az erdőben. Csak azért, hogy Cravnak és Peliglinek ne kelljen. És ezt fogom csinálni egészen addig, amíg Éjszírén meghal, és minket is magával visz a halálba, vagy amíg visszaadja a szívemet.

Mert visszaadhatja. A boszorkány visszaadhatja a Szívetlen Szolga szívét, aki ezzel visszakapja emberi testét és életét. Ezzel visszatér minden emléke azelőttől, hogy Szívetlen Szolga lett belőle. Éjszírén azonban világosan megmondta, hogy szüksége

van ránk (rám) itt, hogy megvédjük őt az emberek világától, mert az emberek vadásznak rá. Ettől én még folyamatosan könyörgök neki, hogy engedjen minket el. Térden állva könyörgöttem, lelkem darabjait ajánlottam fel neki, megkérdeztem, van-e valami, bármi, amit ha megteszek, meggondolja magát, de ő mindig egyszerűen, indulat nélkül nemet mond. Értem. Lehet, hogy nem hagyhatom el az erdőt, de hallom, amit az áthaladó kereskedők és alacsonyabb rangú nemesek beszélnek, mielőtt kilopom a szemüket is. Tudom, hogy a világ gyűlöli a boszorkányokat. Tudom, hogy a Naptalan Háború folyamán szinte mindegyikük meghalt. A túlélők erdőkben, barlangokban húzzák meg magukat, sötét helyeken vonultak magányba, hogy elrejtőzzenek az emberi tekintetek elől.

De még ha lehetetlen is... ha úgy is tűnik, hogy ez soha az életben nem következhet be... féltve őrzöm a remény kicsiny szikráját, hogy egyszer majd újra az enyém lehet az életem, és újra azt teszem, amit én akarok. Irigylem a celeon orvgyilkost, tomboló irigységet érzek minden ember iránt, aki a Csontok útján elhalad. A saját gondjaikkal vannak elfoglalva, mégis nagyon szabadon azt tehetik, amit akarnak, és oda mehetnek, ahová akarnak. Övék a világ. Bárcsak megállnának egy pillanatra, bárcsak felismernék, hogy a legnagyobb ajándék van a kezükben: a saját sorsuk.

Az én sorsom alakítását elragadták tőlem azon a napon, amikor meghaltam, és azóta is azt keresem. Ebben a vonatkozásban egy kicsi tragikus karakter vagyok.

Kinyújtom a nyelvemet, saját gondolataim íze keserű és nevetséges. Tragikus? Én? A kifogástalan eleganciájú és rendkívül szellemes sokkal jobb kifejezés rám. Ennek megvan az a plusz jó oldala is, hogy kevésbé hangzik önsajnáltnak.

Crav mindig tudja, mire gondolok. Félelmetes képessége, hogy tud az arcokról olvasni... lehet, ez annak a mellékhatása, hogy Warprince, azaz folyamatosan több tucat fivéréhez és

nővérehez hasonlítják. Mellettem ül, együtt nézzük az őztetemet.

– Éjszirén varázslattal feltakarítja – mondja Crav.

– Hála a Régi Istennek! – sóhajtok. – El tudod képzelni, milyen foltok maradnak utána?

Hosszú csend következik, csak tücsökciripelés visszhangzik odakintről.

– Kérted már? – kérdi Crav halkán. – A szívünket. Kérted, hogy adja vissza?

Éles pillantást vetek rá.

– Erről te honnan tudsz? Hallgatóztál?

– Mindig nyitva hagyja az ajtót! – mordul Crav. – És te mindig ilyentáiban kéred meg. Még ébren vagyok és hallgatom.

– Hát, nem hallgathatod! – szólok rá szigorúan. – Mostantól nem!

– De hát az én szívemről is szó van! – tiltakozik. – Tudni akarom, mikor kaphatom vissza!

Azt hittem, csak az én reményeim törnek össze újra és újra. Akkor kérdeztem Éjszirént, amikor csak ketten voltunk; éppen azért, hogy ne kavarjam fel a kérdéssel Crav és Peligli érzéseit is. De erőfeszítéseimmel semmire sem jutottam... Crav mindig hallgatózott.

– Még egyszer meg kéne kérdezned – sürget Crav. – Szerintem ezúttal tényleg visszaadná...

– Nem fogja visszaadni! – csattan a hangom. – Fogd már fel, hogy soha nem fogjuk visszakapni a szívünket! Se most, sem később! Soha!

Peligli riadtan felsikolt a hangomtól. Crav összerezzen, szemébe hirtelen könnyek gyűlnek, és rögtön megbánok mindent.

– Crav... jaj, ne! Nagyon sajnálom! Én csak...

Felugrik, kirohan az ajtón. Pár lépést teszek utána, de Crav a leggyorsabb közülünk. Ha nem akarja, hogy utolérjék, akkor nagyon nehéz utolérni, és nincs bennem annyi erő, hogy most

üldözőbe vegyem az erdőben. Az a tör ejtette seb a szokásosnál jobban kiszívta belőlem az erőt.

Peligli a kezemet rángatja. Az ő szeme is könnyes.

– Ez hazugság, ugye? Egyszer majd... úgylis visszakapjuk a szívünket, ugye?

Ő szabad akaratából lett Szívetlen Szolga, de az ő fiatal elméjét is megviselte a több évtizede fennálló állapot. Akármilyen fiatal, akármilyen készséges, minden Szívetlen Szolga elfárad egyszer. Belefárad abba, hogy nyers zsigereket egyen. Belefárad abba, hogy újra és újra csak azt a kis területet járhatja be, amit fájdalom nélkül bejárhat. Belefárad abba, hogy hallgassa, ahogy az éhség az agyába vési mérgező szavait. Belefárad abba, hogy folyton üresnek, nem tökéletesnek, nem egésznek érzi magát. Belefárad abba, hogy tudja, elég néhány kihagyott étkezés, és szörnyeteggé változik. Belefárad abba, hogy nem emlékszik, hogyan élt, kit szeretett.

A kertben sétálok vele, ringatom előre-hátra. Könnyes arcára világítóbogár-rajok ragyognak. Zokog; annyira sír, hogy csuklásroham tör rá. Teste kifárad, abba az álomra halványan emlékeztető állapotba merül, ami ránk, Szívetlen Szolgákra jellemző. Nincs szükségünk alvásra, mert testünk mindig varázslatos módon újra feltöltődik energiával; emberi agyunk azonban ezt néha elfelejti, és visszaesik a régi szokásokba. Visszamegyek a házba, Peliglit gyengéden lefektetem arra a lencsárral tömött borjúbőrre, amit az agyának nevez.

– Nagyon sajnálom! – súgom, és takarót húzok rá. – Sajnálom, hogy olyan szörnyű vagyok!

Az, hogy szörnyű vagy, meg sem közelíti a valóságot, vicssorog halkan a hang. Nézz rá! Összetörted a szívét; ember vagy Szívetlen Szolga, nem számít, mi vagy... ennek is, annak is borzalmas...

– A tűz nagyon szép ma este – szólok meg halkan, csak hogy elhallgattassam a hangot. – Nagyon... forró. Csupa...

láng. – Elhallgatok, aztán csak úgy, a semminek és senkinek megjegyzem: – Emlékeztess, hogy soha ne akarjak költő lenni!

Felállok, a kandallóhoz megyek, kezemet melegítem. Furcsa tűz... kékesfekete a láng, mint valami csúnya zúzódás, de Éjszírén sosem mondta meg, miért ilyen, és sosem tartottam elég fontosnak megkérdezni, mert amikor mágiáról magyaráz, annak általában nincs értelme. Ujjaim a tűz fölötti vasrácsba akadnak. Erős, vastag rács, de a vasrudak nem elég vastagok ahhoz, hogy elrejtsek a belül, a párkányon álló három öblös üveget. Egy-egy szív dobog bennük. Egyszer megkérdeztem Éjszírént, miért teszi őket a tűz fölé, mire ő mosolyogva azt mondta, hogy vagy varázslattal, vagy lánggal, de melegen kell tartani őket. A vasrácsra bemélyedések vannak; akkor keletkeztek, amikor még fiatalabb voltam... amikor a düh erőt vett rajtam, és apám kardjával csapkodtam a rácsot, amíg a kezem vérezni nem kezdett, amíg a lábam megbicsaklott. El akartam pusztítani a szívemet, hogy véget vessek ennek az egésznek. Később a könyvekben olvastam, hogy ezt „összezúzásnak” nevezik és a boszorkányunk megölése nélkül csak így lehet megsemmisíteni minket, Szívetlen Szolgákat.

A rács teljesen hétköznapi tárgynak tűnik, mégis varázsereje van. Semmit nem lehet bedugni a réseibe... valami láthatatlan akadály van beleszöve. Éjszírén azt sem engedi, hogy megöljük magunkat.

Ahogy a rókának mondtam. Bonyolult.

Peligli szíve a legkisebb. Az ő üvege régi, karcos, már homályos. Cravé borostyánindákkal díszített tengermosta üveg. Az ő szíve egy kicsit nagyobb, mint Peliglié és most éppen nagyon gyorsan ver; mintha túlerőltetné magát. Valószínűleg attól van ez így, mert fut. Reggel majd bocsánatot kérek tőle egy hosszú, megszakítatlan vívó edzéssel. Az tetszeni fog neki.

Az én szívem van középen. Elizera, röviden Zera. Nem emlékszem a családnevemre. Én vagyok Éjszírén boszorkány má-

sodik Szívetlen Szolgája. Halálom idején tizenhat éves voltam. Az én szívem a legnagyobb. Metszett vörös kristályüveg alján nyugszik. A könyvek szerint a boszorkányok maguk készítik ezeket az öblös üvegeket, bár vannak, akik inkább zacskóban vagy dobozban tartják rabszolgáik szívét. Ezt a mágiát kicsi koruk óta gyakorolják, és ahogy idősödnek, egyre ügyesebbek lesznek. Éjszírén is. Peligli egyszerű üvege után Crav szívének tárolója elegáns. Ez határozott fejlődés. Tíz, húsz év múlva hány hasonló üveg fog itt állni a mienk mellett? Minden istenhez imádkozom, aki hajlandó meghallgatni imámat, hogy akkorra az én szívem ne legyen itt. Rémülettel tölt el a gondolat, hogy Crav üvegénél szebbet lássak.

Ebben a pillanatban résnyire nyílik a rozoga lépcső feletti ajtó, fénysugár ér arcomra.

– Zera? – szól Éjszírén hangja. – Fel tudnál jönni egy pillanatra?

– Fel tudnék – felelem vidám hangon. – Vagy lent is maradhatnék, és akkor nem szakadna a nyakamba valami fáradságos feladat.

Felnevet.

– Zsoldosok elriasztása neked aligha fáradságos feladat.

– Igazad van. Könnyű, mint a szellő. De szellős púp a hátamon.

– Ígérem, nem zsoldosokkal lesz dolgod.

– Vadász, ugye? – hördülök fel. – A vadászokat sokkal nehezebb elkergetni. És mindegyiknek van valami meséje arról, hogy éhező gyerekeik vannak, akiket etetniük kell. Emlékszel arra, amelyiknek próbáltál felhajtani egy vadkant, ő meg majdnem fejbőlött téged, mert „pogány” vagy...

– Nem is vadászok – vág a szavamba teljes nyugalommal. – Csak beszélni akarok veled.

Felsóhajtok, elindulok felfelé a lépcsőn. Gyomrom hevesen mocorog. Mindig idegesség fog el, ha a szobája közelébe me-

gyek... a szag miatt... liliom és szantálfa... attól mindig nagyon odavagyok. Vagy a szobából áradó mágia miatt; olyan sűrű a levegő a közelében, mintha ködöt szívnék magamba.

Benyomom az ajtót, szemem alkalmazkodik a szobába fényt szóró ezernyi üvegvirág világosságához. Ez Éjszirén kedvenc időtöltése; üvegből készít növényeket. Tucatnyi vázában, kosárban tartja őket, némelyik egyszerűen a levegőben lebeg. Finom, hihetetlenül részletgazdagon megformált orchideák és rózsák áttetsző szirmain csillan a gyertyafény, ezer és ezer gyémántfénypontra törik. Vannak olyan virágok, amiknek nem tudom a nevét, vannak olyan virágok is, amiknek saját fényük van, és olyanok is, amik lassan be- és kicsavarodnak. Némelyik lélegzik, ki-be, mintha élne, és mint a hópelyhek, úgy hullik belőlük a kristály virágpor. Néha láttam, hogy „látásra” használja őket. A virágok képeket mutatnak neki az erdő bizonyos részeiről. Szerintem valamiképpen kapcsolatban állnak a fákkal, amik elrejtenek minket, de az én mágiaelmélet-alkotó tudásom csak idáig terjed.

Éjszirén a virágok között ül, egyszerű faszéken. A szobában a kristály alkotásokon kívül semmi más nincsen. Se ágy, se komód, még íróasztal sem. Holló formájából kivetkőzve lenyűgöző az alkata; megszokott fehér ruhájában dagadó kebel; dereka és karja erős, vastag. Annyira magas, hogy le kell hajolnia a ház ajtóinál. Bár mágiával könnyen megmagasíthatná őket, nem teszi. Hátán vörösesharna hajzuhatag omlik; mindig fényes és a fürtök vége göndör. Ajka érzéki; szép, pufók arcát gesztenyebarna szempár ékesíti; élesebb és több vad titok van benne, mint a róka szemében.

Feláll a székről, hozzám siet. Mozdulatai keltik bennem a legnagyobb csodálatot; olyan könnyeden jár, mintha a lába nem érné a földet. A Szívetlen Szolgákat könnyen embernek lehet nézni, aki azonban ránéz, rögtön tudja, hogy egyáltalán nem emberi. Boszorkánynak született; úgy nevelték, hogy Szí-

vetlen Szolgát teremteni olyan természetes, mint a levegővétel. És messze nem ő a legrosszabb boszorkány. Eleget olvastam ahhoz, hogy tudjam, Éjszírén csak idő előtt megölt gyerekeket használ; olyanokat, akik megérdemelnek még egy esélyt az életben. Vannak, vagy inkább *voltak* a történelem folyamán bűbájos boszorkányok, akik csak azért csináltak maguknak Szívetlen Szolgát, hogy az embereket szenvedni lássák. Egyesek egyenesen státusz-szimbólumként tették. De csak a nagyon erős varázserővel bíró boszorkányok tudtak egyszerre sok Szívetlen Szolgát tartani. Minél több Szívetlen Szolgád van, annál erősebbnek látszol. Többségük meghalt a Naptalan Háború folyamán. A megmaradt néhány boszorkány gondosabban és sokkal ritkábban választ magának Szívetlen Szolgát.

– Vannak bizonyos hírek, Zera, amiket meg kell osztanunk veled – szólal meg Éjszírén. Abban a pillanatban észreveszem a szoba másik végében, az ablakpárkányon ülő két fehér hollót.
– Szíveskedjetek, barátaim...

A hollók ragyogó fényben a padlóra reppennek. A fény megváltozik, két nagy emberi alakot mutat, aztán elhalványul. Két boszorkány áll előttünk. Sugárzik belőlük az erő. Egy világos bőrű, kopasz férfi, aranyszálakkal átszőtt, makulátlanul vasalt öltönyben és egy nő. A nő rövid haja hihetetlenül kék; bő, áttetsző ruhája keveset takar éjfekete bőréből. Mindketten nagyon magasak, de nem olyan magasak, mint Éjszírén. Van bennük valami nagyon hátborzongató, amitől egész testem libabőrös lesz.

– Zera, bemutatom Tűzönjárót – mutat Éjszírén a férfire, aki mereven bólint. – Ő pedig Tengersuss. Hozzád jöttek.

– Szerény személyemhez? – kérdem felettébb nyugtalanul.
– Itt állok, és egy csésze tea nem sok, annyival sem tudom megkínálni vendégeimet.

– Hallgass! – mordul rám Tűzönjáró. Előre lép, éles szemmel, mereven néz. – Te itt nem beszélni fogsz, hanem hallgatni!

Ó, ez jó! Szóval ilyen ember. Tengersiz korholja emiatt.

– Ugyan! Kérlek, legyél egy kicsit türelmesebb vele! – mondja, azzal felém fordul. – Sajnálom, hogy így viselkedett veled. Egy kicsit... maradi, ha arról van szó, hogy tisztességesen kell bánni a Szívetlen Szolgákkal.

– Nincs vesztegetni való időnk! – csattan Tűzönjáró hangja. – Nem dédelgethetjük a bábjainkat! Vetris városába kell mennie! *Azonnal!* A Tavaszköszöntő Szerartás ...

– Négy nap múlva lesz – vág a szavába Éjszírén türelmetlenül. – Arra legalább van időnk, hogy elmagyarázzuk neki, mi folyik itt. Egy összezavarodott Szívetlen Szolga senkinek sem jó.

Tűzönjáró kinyitja a száját, mondani akar valamit, de inkább becsukja.

– Jó! Akkor te magyarázd meg neki! De most! A kocsi várja. Az emberek pedig hírhedten türelmetlenek.

– Vetris? Kocsi? Tavaszköszöntő Szerartás? – megdöbbenéssel kérdezem. – A boszorkány úr mindig zagyaságokat beszél, vagy a mai este különleges alkalom?

Tűzönjáró olyan tekintettel néz rám, aminek nagyon félelmetesnek kellene lennie, de csak úgy néz ki tőle, mint akinek szorulása van. Tengersiz letérdel, hogy a szemünk egy magasságban legyen. Tekintete könnyű, ragyogó, annak ellenére, hogy a következő pillanatban igencsak komolyan beszél.

– Úgy gondoljuk, az emberek újabb háborút készülnek indítani, Zera – mondja. Éjszírénre pillantok, de kifejezéstelen arcáról semmit nem tudok leolvasni. – Az orvgyilkos, aki ma megtámadott téged... Megvan még a tőre?

Vérfoltos ruhám zsebeiben kotorászok. Előveszem és átnyújtom neki a tört. Gyakorlott ujjával kinyit egy kis reteszt a markolaton, megmutatja, hogy belül üreges. Fehér folyadékkal telt fiola van benne. Szaga maró, keserű.

– Ezért fáj jobban, mint a többi tördöfés? – kérdezem. Tengersiz bólint.